

Det er ud fra dette Synspunkt, at det af Toldraadet nedsatte Udvalg og, paa dettes Indstilling, selve Toldraadet er gaaet med til et Forslag om Oprettelse af en Institution til Behandling af Toldtvistigheder.

Det næste Spørgsmaal har imidlertid været, af hvilken Art en saadan Institution skulde være. Som foran nævnt, har de næringsdrivende ønsket en egentlig Domstol, faglig, hurtigt virkende, endelig i sine Afgørelser. Dette har imidlertid Raadet, i hvert Fald dets Flertal, ikke kunnet slutte sig til. Man kunde vel tænke sig oprettet en Domstol, i hvilken faglige Repræsentanter for den Sag, der var Disput om, i Forening med toldteknisk og juridisk sagkyndige tog Sæde, men at give den en endelig Afgørelse af Sagerne har man anset for ganske udelukket. Netop i Toldspørgsmaal kan Sagerne have en Rækkevidde som i næppe nogen anden Art af dem, der ellers er Borgerne og Administrationen imellem. I dobbelt Retning er dette Tilfældet. For det første indeholder Toldsager ofte en Interessestrid mellem dem, der fornemmelig ville værgе Konsumenterne, og dem, der navnlig ville beskytte Producenterne. Var Lovfortolkningen utvivlsom, vilde der jo saare sjældent komme Disput, men hvor den er tvivlsom, er det umuligt andet, end at den her nævnte Interessestrid kommer til at paavirke de faglige Dommere; at sikre sig begge Sider repræsenterede har man intet Middel til, og skulde en ensidig Betragtning faa Overhaand, vilde vigtige Forbrugsartikler kunne fordyres for Almenheden, eller, til den anden Side, en hel Næringsgren kunne komme til at lide Skade. Det andet Moment af vidtrækkende Betydning er Forholdet til Statskassen. En enkelt Afgørelse kan indirekte ved at vælge den højere Sats, hvorved den maaske næsten virker som et Indførselsforbud, eller direkte ved at vælge den lavere Sats komme til at medføre en klækkelig Nedgang i Statens Indtægter. De Afgørelser, Administrationen træffer, foregaa gennem Staben af Embedsmænd, opdraget hertil, stadig sysselsat dermed, med Ministeren som den endeligt ansvarlige. Skal imidlertid den endelige Afgørelse være af juridicel Art, maa en saadan ogsaa kræves fuldt ud; tager man Hensyn til, hvilken Mængde af mindre betydende Sager der gaa igennem alle Instanser, sammenholdt med, hvad der i nærværende Forhold kan staa paa Spil, kan man visselig ikke her udelukke Højesteret fra at have det sidste Ord. Vil man bort fra Administrationen som øverste Instans i disse Sager, maa Højesteret blive øverste Instans. Men skulde Sagerne appelleres først til en Told-domstol og saa til Højesteret, vil Muligheden af en særlig hurtig Afgørelse være udelukket, og de næringsdrivendes Krav vilde saaledes allerede af den Grund ikke kunne fyldestgøres.

Det er imidlertid desuden et Spørgsmaal, om egentlige Domme i Tariferings-spørgsmaal og lign. overhovedet ere paa deres Plads. Det er selvfølgelig ikke tilfældigt, at man ikke i Indlandet og, praktisk talt, heller ikke i Udlandet har eller nogensinde har haft judicielle Afgørelser paa dette Omraade. Den brede Margen for Skøn, som naturligt følger af, at ti Tusender af Varer skulde indordnes under faa Hundrede Løbenumre, hvor man uafbrudt staar overfor Grænsetilfælde, og hvor specialtekniske og mange lignende Hensyn gøre sig gældende, bevirker, at en egentlig Domstol hyppigt her intet kan udrette overfor Administrationen, thi uden at denne har overskredet sin lovmæssige Beføjelse kunde en anden Afgørelse maaske ligeledes have været lovmæssig og samtidig forstandigere. Dertil kommer, at en konkret Domsafgørelse jævnlig ingen Vejledning vil give overfor det næste Tvivlsspørgsmaal, hvor en ny Nuance optræder, men dog være tilstrækkelig til at fremkalde Ængstelse hos det praktiske Toldvæsen og dermed mindske dets Evne til ud af Mangfoldigheden af Overvejelser at tage den rette Beslutning. Det er ogsaa karakteristisk, at i de enkelte Sager blandt de til Toldraadet indsendte Andragender, hvor der har hersket nogen Tvivl hos det nedsatte Udvalg, har det drejet sig om sarte tekniske Grænsebestemmelser eller om Hen-